

(המשך מעמוד 39)

פסק הדין. נמצאתי אשם באונס הפרוצה בבית * ובאונס ושוד של חברתה בבית הקברות ** אחרי גמר הקראת פסק-הדין, מבלי שיצאו כלל ללישכתם. התייעצו ה' שופטים ביניהם, ובתוך שתי דקות קבעו את גורדיני.

חמש-עשרה שנות מאסר-בפועל! לא עיכלתי את זה. כשהגורדין אותי ל- מרתף בית-המישפט, ניעש אלי עורך-הדין שלי ואמר לי: "אל תתייאש, אנו נעזר על כך." שאלתי אותו לכמה בעצם נש' פטתי, ואז הוא אימת את מה שסירבתי לעכל: חמש-עשרה שנה!

השוטרים שהיו מביאים אותי לבית- המישפט היו נלחמים בזמנו על הזכות לשמור עלי באולם המישפט, כי היתה זו הצגת-חיים עבורם. הם בניסיונם היומי בבית-המישפט, עודדו אותי בזמן המישפט וניבאו תמיד, באופטימיות, ויכחי מהאשמה. הם היו צוחקים על העדים, כולל אנשי המישפטה, שניסו לדבוק בגירסותיהם והיו מתנועעים בחוסר-ישע על דוכן העדים. בי מהלך המישפט הייתי שקט, כי האמנתי שתצדק ייעשה וייראה. והרשעה היתה לי מהלומה. עורך-הדין דיבר על עירעור, ואני אמרתי לו: "מוטב שתודרו, כי אני לא יודע כמה זמן יהיה בי הכוח לעמוד בזה, ולכן אני מתכוון."

השוטרים אפילו לא העיפו מבט לעברי.

„אני שומרת

את הדמעות"

עוד באותו יום העברתי לכלא רמי לה, הכלא הביטחוני שבו משתכנים הר' אסירים השפוטים מחמש שנות מאסר ועד מאסר-עולם. הצוות במקום לא מתרגש ממאסר כמו שלי, כי יושבים כאן אנשים עם שניים-שלושה ויותר מאסרי עולם ומי אני בשבילם?

יומיים שכנתי במקום הקרוי „מעבר", עד השיחה עם המנהל שלאחריה העברתי לאגף המסתגנים. הצפיפות כאן, ובכל בית- הסוהר, עצומה. יש בחדרים יותר אנשים מאשר מיטות, כך שהחדשים יושנים על הריצפה, במיקרה הטוב שלוש ארבעה חודשים עד שמתפנה איזו מיטה. פגישה אחת והתירה אותי המום. עורך-הדין שלי בא אלי לביקור, וכשישבתו איתו התקרבה אלי אשה ואמרה: „אני שומרת את ה' דמעות לאחרי-כך."

שמעתי את קולה ואמרתי לה: לברוח מפגישה עימן לא אוכל או נדבר אחרי-כך, כשאגמור עם עורך-הדין.

באותו רגע רציתי שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותי, אז הייתי מרגיש טוב יותר. היתה זאת אחת העבודות הסוציאליות. הכרתי אותה עוד בכלא תל-מונה, כסטודנטית. הקשר בינינו נשמר.

כשהשתחררתי בשעתו, נפגשנו לעיתים די קרובות והיינו משוחחים על הנוער העבריין. הצלחתי לשניין אותה בנושא ואני מאמין שבהשפעתה היא נכנסה לעבודה הזאת. באחת מפגשותי עימה נסענו יחד לגיבעת שמואל, לחבורת-הנוער הראשונה שלי, וכשהיא התחילה לעבוד בכלא תל-מונה בתחילה היינו נפגשים, ואז היינו מנתחים יחד מיקרים שונים שבטיפולה (ללא שמות האסירים), הייתי משתדל להשיא לה עצות לפתרון בעיות או מצ'רים.

יום אחד הומנתי להתגנתה. מאוחר יותר עברה לעבוד בכלא רמלה, ופעם התבדחתי איתה ואמרתי לה: „מה דעתך שאבוא לבדוק את עבודתך?" היא שאלה כיצד, ואמרתי לה: „למענך אעשה פשע, ואז אוכל לברוא." היא צחקה, הרביצה בי כמה הבטות טובות ואמרה: „זה מה שתקבל ממני אם תעזו לברוא."

ובכן, באתי. מכוח לא קיבלתי, אך מי האמין? ישבתי איתה מאוחר יותר, סיפרתי את כל הסיפור והיא שאלה מה אני עומד לעשות. הסברתי את המצב: תקוותי האחד רחנה היא העירעור בבית-המישפט העליון. עדיין אני מאמין שחפזתי נוכח. קשה לי להאמין בדבר אחר. למעשה, אינני מחכה להתפתחות אחרת.

„כמו רובוט

אנושי בקבר"

ב אחי, שבא לבקר אצלי מדי שבוע עינים, יודע שרק העירעור מחזיק אותי

* אדלה משעלי.
** זקלן רובינשטיין.

ב"כלבוטק" מ-18.7.78

**ראיתם, כיצד יצרנים שונים
מנסים לחקות את מוצרינו
ולרמות אתכם.
מדוע?**

כי מוצרינו הם מהנדרשים, המפורסמים והמובילים בעולם.

כדי שתהיו בטוחים כי הינכם אמנם מקבלים מוצרי טבק אוריגינל מקוריים, הקפידו בעת הקניה על סימני ההיכר שלנו: (כתב וסמל)

TABAC ORIGINAL

שנה שביעית ברציפות.

סידרת מוצרי "טבק אוריגינל" לבעלי הטעם הטוב - אפטר שייב, דיאודורנטים, מי קולון, מי שיער, קצף לגילוח, סבון תפנוקים ומוצרים גברים נוספים - גם באריות שי מהודרות.

פרטום מלניק י.א.ה"ם

תעריפון המנויים של התל מ-1.8.78

מחיר העתון	הוצאות משלוח	מ.ע.מ.	לשנה בלירות		ס"ה
			ס"ה	ס"ה	
467	55	63	585	310	דמי המנוי בארץ
467	195	79	741	385	לכל ארצות תבל בדואר רגיל
467	227	83	777	415	דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר
467	540	121	1128	580	אירופה
467	1030	180	1677	855	ארה"ב, קנדה ומקסיקו
467	920	166	1553	790	ונצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, אוסטרליה, ניו זילנד, פרו
467	149	1392	710	710	גאנה, חוף השנהב, טנזניה, רודזיה, זמביה
467	900	164	1531	780	ניגריה, דרום-אפריקה, טוגן וחבש
467	600	128	1195	610	פנמה, סינגפור, טאיוון
467	600	128	1195	610	תאילנד, הונג-קונג ונפאל